

Տ. ԵԶՆԻԿ ԵՊԻՄԿՈՊՈՍ ՊԵՏՐՈՍՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ ՍՈՒՐԲ ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ԳԱԼՍՏՅԱՆ ԿԻՐԱԿԻՒՆ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(13 մարտի 2005 թ.)

*«Երկինք աթոռ Իմ են՝ և երկիր պարուսն-
դան ուրից Իմոց. որպիսի՞ րուն շինիցեք Ինձ...
և Ես յո՞ հայեցայց, եթե ոչ ի հեզս և ի խո-
նարիս»:*

(Եսայի ԿԶ 1-2)

«Յանուն Հօր և Որդոյ և Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն»:

Միրելի հավաքացյալներ, այս խոսքերը, որոնք այսօր ընթերցվեցին Սուրբ Գրքից, Եսայի մարգարեի միջոցով մարդկությանը, այն ժամանակվա մարդկությանը դիմելով ասում է Աստված, թե երկինքը Իմ աթոռն է, իսկ երկիրը՝ Իմ ուրբերի պարվանդանը, ինչպիսի րուն դուք կարող եք պարբարավել Ինձ համար, ինչպիսի փառավոր ու մեծ փաճար կարող եք պարբարավել Ինձ համար, որ Ես փեղավորվեմ այդ փաճարի մեջ:

Աստված սակայն նաև ասում է, որ եթե Ես ցանկանամ, կարող եմ փեղավորվել ամենաաղքատ, ամենահեզ, ամենախոնարհ մարդկանց մեջ անգամ:

Այսօր Մեծ Պահքի վեցերորդ կիրակին է, և մեր Եկեղեցու հայրերն այսօրվա կիրակին կոչել են Գալստյան կիրակի: Հավանաբար այդ անունը վերցրել են այն ընթերցանությունների խորհրդից, որ ընթերցվեց այսօր Հին Կտակարանից, Նոր Կտակարանից և հավրկապես Ավետարանից: Ճաշոցում այսօրվա առաջին ընթերցվածը Ղուկասու Ավետարանից է, որտեղ ասվում է, թե Քրիստոս ամեն օր, առավոտյան, իջնում էր փաճար, ուսուցանում էր ժողովրդին և երեկոյան առանձնանում և բարձրանում էր Ձիթենյաց լեռը: Այդ ժամանակ մարդիկ, որոնք հավաքված էին այնտեղ, ավետարանիչը չի ասում, թե ովքեր էին նրանք, սակայն հավանաբար այն ժամանակվա հրեա ժողովրդի մեջ աչքի ընկնող փարիսեցիները, դպիրները, օրենքի մարդիկ, Քրիստոսին ասում են, թե քանի՞ ինչպիսի փառավոր փաճար ենք մենք կառուցել Աստծո համար: Տաճար, որի նմանը չկա իրենց երկրում:

Քրիստոս սակայն ասում է՝ կգա ժամանակը, երբ այս փառավոր և շքեղ փաճարի ոչ մի բարը մյուս բարի վրա չի մնա, և խորհրդանշական է, որ այսօր մեր Եկեղեցու հայրերն այս Ավետարանի ընթերցման կողքին դրել են նաև Եսայի մարգարեից Աստծո այն խոսքը, թե դուք՝ մարդիկ, ինչպիսի փաճար էլ որ կառուցեք Ինձ համար, միևնույն է, դա փոքր է Ինձ համար, և Ես այնտեղ չեմ կարող բնակվել, եթե ձեր սրտերի մեջ Ինձ համար քեզ չկա:

Այսօր Գալստյան կիրակին է, այսինքն մենք բոլորս սպասում ենք Քրիստոսի Երկրորդ գալստյանը: Գալստյան կիրակին է, որովհետև մենք փնտրում ենք ճանապարհը, որ փառում է դեպի Աստծո արքայություն, և սպասում ենք, որպեսզի գա Աստծո արքայությունը, և մենք, եթե Աստված շնորհ անի, արժանանանք այդ արքայությանը: Սակայն պիտի իմա-

Այս խոսքերը մեզ չպետք է շփոթության մեջ գցեն և ասեն, թե հենց այդ պատերազմները եղավ, ուրեմն Քրիստոս պիտի գա, որովհետև Նոր Կտակարանի մեջ բազմաթիվ տեղեր հասկանալի են նշված է, որ ոչ ոք չպետք է խմանա և ոչ ոք չգիտեր, թե երբ պիտի գա Քրիստոս: Բազմաթիվ առակներ և պատմություններ կան այդ մասին: Սակայն Քրիստոս կարող է զգալ հենց այսօր, կարող է զալ և բնակվել մեր սրբի մեջ: Դա կնշանակի, որ Աստծո արքայությունը մեզ համար արդեն եկել է, և մեր կոչն է, Եկեղեցու կոչը, այսօրվա կիրակի օրվա խորհուրդի կոչը, սիրելի հավատացյալներ. չսպասենք այն օրվան, երբ Քրիստոս պիտի գա և հասարակության Աստծո արքայությունը, այլ այսօրվանից փորձենք բերել Աստծո արքայությունը, վերահաստատել Աստծո արքայությունն այս երկրի վրա, վերահաստատել մեր հոգիներում, մեր սրբերում, որովհետև Աստված ասաց. «Ամենափառավոր փաճարների մեջ Ես կարող է չբնակվեմ, եթե դա ազնիվ նպատակով չի կառուցված, այլ կբնակվեմ ամենաաղքատ մարդու մեջ»:

Քրիստոնեության պատմության ընթացքում հաճախ շարերը մոռացել են իսկական իմաստը Քրիստոսի խոսքերի և փարիսեացիների նման գնացել տառի հետևից: Երբ մենք բացում ենք մեր սրբերի վարքերը և ընթերցում, այնպեղ բազմաթիվ պատմություններ կան, որոնք այժմեական են և որոնք այսօր դաս կարող են տալ մեզ: Ես ցանկանում եմ իմ քարոզն ավարտել նման մի պատմությամբ: Ալեքսանդրիայում մի մեծահարուստ ընտանիք է լինում, ուր ծնողները մահանում են: Երկու զավակներ են մնում մի տղա և մի աղջիկ: Երկուսն էլ քրիստոնյա են լինում: Տղան հայրական ժառանգության իրեն հասանելիք մասը բաժանում է աղքատներին և գնում Թեբայի անապատները՝ ճգնելու, աղոթքով, ծոմապահությամբ արժանանալու Աստծո՝ արքայությանը: Աղջիկը մնում է մենակ և խաբվում է աշխարհիկ կյանքից, խաբվում է երիտասարդների հմայքներից և սկսում է անառակ կյանք վարել: Եվ մի գիշեր Աստծո հրեշտակը գալիս է այդ տղայի մոտ և ասում ինձ պետք չեն քո աղոթքները, ինձ պետք չեն քո ճգնությունները, եթե քո քույրը սաղանայի բաժին է դառնում, և դու ոչինչ չես անում նրան փրկելու համար:

Միտելի հավատացյալներ, ես կարծում եմ, բավարար են այս պատմությունները, որպեսզի մենք անդրադառնանք, թե ինչ է ցանկանում մեզանից Աստված, որպեսզի մենք բացենք մեր սրբերը ոչ միայն Աստծո նկատմամբ, այլ նաև մեր դրացու նկատմամբ, մեր եղբոր, մեր հարևանի, մեր թշնամու: Թշնամու հետ կարելի է հարապել թշնամություն անել, սակայն թշնամուն կարելի է բարեկամ դարձնել, և քրիստոնյան գիտի, որ այդ բարեկամ դարձնելու բանալին մեր ձեռքում է գտնվում, պարզապես մնում է, որ մենք վերցնենք, այդ բանալիով բացենք դուռը, և մեր առջև կբացվի այն ճանապարհը, որ տանում է դեպի Աստծո արքայություն:

«Շնորհք Տեսուն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի եղիցի ընդ ձեզ, ընդ ամենևսեսանդ. Ամեն»: